



Smink: Somogyvári Dóri; Haj: Vörös Zsuzs; Styling: Domán Melinda; Kék dzseki - RESERVED, kockás ruha - H&M



SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

RITKÁN GONDOLUNK ARRA, AMINK VAN

Mielőtt az interjúra indulok, kolléganőm megállít: „Kérdezd meg, sejti-e, milyen sok nő férjét vonzza a képernyő elé a foci, különösen, ha ő a riporter.” Amikor belépek az étterembe, mégsem a legszexisebb sportriporternek megválasztott **Berkesi Juditot** látom, hanem az anyukát, aki az ajtóhoz közeli asztalnál négy hónapos kislányát tologatja a babakocsiban. A pici el is alszik a vendégek duruzsolása közben – volt ő már ennél sokkal extrémebb környezetben is a Puskás Aréna megnyitóján –, és az interjú végén ébred. Az anyák tudják, hogy az effajta időzítés nem olyan magától értetődő, fogalmazhatunk úgy is, ez is egy apró, hétköznapi ajándék. A beszélgetésben ennél nagyobb ajándékokról is szó esik.

- ◆ – **Észrevettem, hogy a fotózáson ott maradt a kihúlt kávéd. Kisbabás anyukaként megszoktad, hogy nincs időd mostanában kávézni?**
– Nem vagyok rohanós típus. Amikor dolgoztam, nem volt nagy rendszeresség az életben, mert a munkámban nagyon sok a spontán, improvizatív elem, sokféle feladat, sok készülés, sok helyszín. Hozzászoktam ehhez a ritmustalansághoz, ezért úgy érzem, hogy a pici napirendje mellett inkább van rendszer az életben. Este például időbe telt, mire leállt a fejemben a pörgés, most jobban tudok aludni, hogy csak a babára koncentrálok. Ez egy más szerep, bár ezt a szót nem nagyon szeretem, mert van benne valami olyasmi, hogy nem teljesen őszinte.
- **Az anyaszerepbe fokozatosan, tudatosan álltál bele, vagy voltak ráébredős pillanatok?**
– Nyilván már a várandósság alatt készül az ember, nem megy egy csapásra az anyává válás. Volt két hónapom a lelki és fizikai felkészülésre, amikor már nem dolgoztam, már amennyire egy költözés és lakásfelújítás ezt lehetővé teszi. A beköltözés után 3 nappal érkezett a baba, nagy szerencse, hogy nem előtte. A szülés eufórikus pillanata nyilván egy olyan pont volt, ami elválasztja az addigi életemet a mostanitól.
- **A kislányod lányos családba született...**
– Hét lány és két fiú unokája van a szüleinknek és nekem is két nővérem van.

– És ennek ellenére nagy focirajongók...

– Ezt a kérdést már szeretném hátrítani, mert mindig megkérdezik... Igen, szeretjük a sportot. Apuval és nővéremmel már fiatalon együtt jártunk ki focimeccsre, és kisgyerekkorunk óta követtük a magyar érdekltségű sporteseményeket. Nekem ez lett a munkám, a testvéreim családja ma is jár meccsre. Ez a mai napig egy olyan közösségi tér, ahol együtt lehet örülni.

– Mennyire szabad örülni egy szakmabelinek munka közben?

– Egy olimpiai bronzmeccsen, amit mondjuk, a női vízilabda-válogatott játszik, én is tiszta szívből szurkolok a csapatnak, de ez nem jelenti azt, hogy az utána következő interjúban is elragadnak az érzelmek és nem tudok objektív lenni, a nézőket, a szurkolókat kell ott képviselnem, kellő empátiával fordulva a riportalanyhoz. Egy olimpián magyar szerepléskor vagy Franciaországban a 2016-os foci Eb-n a meccs előtti Himnusz éneklése alatt és a gólöröm pillanataiban, bevallom, inkább szurkolónak éreztem magam, ezt nem is szégyellem, de amikor dolgoznunk kell, akkor nem szabad szerepet tévesztetni. Én legkevésbé kommentátori feladatokat látok el, kivéve a női focit, ami a szívem csücske. Ott is próbálok nem elfogult lenni, noha személyesen is ismerem a lányokat. A kommentátornak egyébként is kell, hogy legyen véleménye, hisz a nevében is benne van, hogy kommentálja a történéseket. Amit gyakrabban csinállok, az a pályaszélezés, ott kérdéseket kell feltennem, a játékosok, edzők véleményére és érzéseire vagyok kíváncsi. Sokan mondják azt, hogy nem nagy kunszt néhány perces interjúkat készíteni, de szerintem ez az egyik legnehezebb műfaj, hiszen előben, a fizikailag és mentálisan nehéz helyzetben, kudarcban vagy euforikus sikert megelőző sportembereket kell kérdeznünk, akik sokszor nincsenek felkészülve arra, hogy rögtön nyilatkozniuk kell, és tudom, hogy nagyon nehéz ilyenkor a gondolatokat összeszedni, a miértekre egy perccel a lefújás után választ adni. Nagyon érzékeny, intuitív műfaj ez. És persze nem lehet azzal kezdeni, hogy „mekkora lyukat rúgtál”, viszont mivel a néző mégiscsak arra kíváncsi, hogy miért rúgott lyukat, nagyon empátikus, de ezt a kérdést is fel kell tenni. Ahhoz, hogy feltehesd, az kell, hogy hiteles legyél, hogy ismerjenek, hogy lássák, hogy ott vagy a mérkőzéseken, ismered a csapatot, tudod, hogy mennyi munka van az egész mögött. A mérkőzések utáni szakértői beszélgetés műfaja ehhez képest sterilebb, de komoly szakmai felkészültséget igényel, azt is nagyon szeretem.

– Mit szeretsz a fociban?

– Sok közhelyet hallunk ezzel kapcsolatban, de az például igaz, hogy egy meccsen bármi megtörténhet, és ez a labdajátékokat illetően a focira igaz a leginkább. Látványra is különleges, minden körülmények között fűvön, szabad ég alatt játsszák és sokgenerációs hagyománya van. De nem szeretnék korteskedni egyik sportág mellett sem, mert ugyanilyen nagyra tartom például a birkózást vagy épp az úszást.

– A női foci mellett sem?

– Az egész különleges dolog. Nagy átk, ha a férfi focihoz akarjuk hasonlítani. Ma a foci még mindig a férfifutballt jelenti. Szokták mondani, hogy például hullámzó játék csak női meccsen lehetséges. Ezt nem szeretem. Az viszont tény, hogy a női foci nagyon őszinte maradt, nem színészkednek, nem fetrengenek, hogy kicsikarjanak egy bírói döntést, felvállalják az ütközéseket. Valószínűleg azért is, mert nem üzletiesedett el a játék, nincs annyi sztár, aki körül az egész csapat forog. A női foci robbanásszerűen fejlődik, évről évre. Kiderült, hogy a foci akkor is érdekli az embereket, ha lányok játsszák. Ma már egyre gyakrabban nem kuriózumként nézik, hanem megkérdezik, hogy ki is az az ügyes középpályás, ja, a Fenyvesi Evelin.

– A női sportriporterek száma azért nem növekszik olyan robbanásszerűen. Ki kellett taposnod ezt az utat?

– Így nem fogalmaznék, előttem is voltak tapasztaltabb női kollégák, akik megtették ezt; Petrovics-Mérei Andrea, vagy éppen Horváth Mariann, aki hosszú évek óta dolgozik kommentátorként. Talán csak abban vagyok úttörő, hogy nőként labdarúgást közvetíték. Azt szoktam mondani, ne azért kerüljek oda, mert nő vagyok, de ne azért ne kerüljek oda, mert nő vagyok. Kétségtelen, hogy van a nőkben egy erős bizonyítási kényszer. Egy férfit azonnal szakmai szemmel kritizálnak, hogy mondjuk, miért nem tudja a lesszabályt, én előbb megkapom, hogy milyen a hangszínem, amikor a zajt túl akarom kiabálni, milyen a hajam, miért ez a ruha van rajtam. Ezért aztán igyekszem szakmailag még jobban teljesíteni, hogy ne jó sportriporternő legyek, hanem jó sportriporter, aki történetesen nő. Azért lemenni egy közegbe, ahol csak férfiak vannak, nem könnyű, az elején bizony meredek volt a kétméteres vízilabdázót megkérdezni, hogy miért nem volt jó a centerjáték.

– Mi volt a jó taktika?

– A határozottság, de ez nem volt tudatos stratégia, a személyiségemből jött. Szerettem megőrizni a magázódást



az edzőkkel. Megtartani a távolságot, a tiszteletet és a szükséges jó viszonyt. Ez akkor működik, ha látják, hogy lemegek a huszonkettedik edzésre, megcsinálom a harmincadik meccs előtti interjút is, ami nem annyira izgalmas feladat, de ez teszi lehetővé, hogy a nagy pillanatokban is szívesen nyilatkozzanak nekem. A kényes szituációban talán valamivel könnyebb egy nőnek odalépni, egy férfit könnyebben elküldenek egy stresszes helyzetben. Volt olyan edző az uszodában, aki azt mondta, ha ezt egy férfi kérdezi, azt bedobta volna a vízbe. De azért nem szeretem túllovagolni ezt a női témát.

– Ha az otthonlét után folytatod a munkát, szerinted újra meg kell küzdened ezért a bizalomért?

– Azoknál, akikkel megvan a jó kapcsolat, egy év szerintem nem számít. Más kérdés, én hogy tudok majd anyaként visszatérni, milyen motivációkkal és prioritásokkal. Eddig nehezen mondtam nemet, bevállaltam sok munkát, de most már lelkiismeret-furdalásom van, ha a pici nincs velem.

– A Puskás Aréna megnyitóján ott volt veled...

– Valószínűleg a legfiatalabb résztvevőként volt ott egy jó kis fülvédővel, majd mesélheti, ha nagy lesz. Az egy nagyon nagy élmény volt, a Puskás, a Népstadion egy szentély azok számára, akik szeretik a focit. Hat órát töltöttünk kint, nem hagyhattam itthon.

– A hátsó borítóra olyasvalakit választottál, aki a Református Szeretetszolgálathoz kötődik. Hogy kerülél kapcsolatba velük?

– Mindig is szerettem volna önkénteskedni, akár úgy, hogy ruhákat pakolok, de a saját eszközeimmel is remélem, hogy segítek, például azzal, hogy most is beszélek az alapítvány munkájáról. Én is református vagyok, jó hasonló gondolkodású emberekkel együtt és jól segíteni. Most a Mentő Maci Programhoz kapcsolódom leginkább, ez a Szeretetszolgálatnak a Mentőszolgálatnál megvalósuló akciója. Megváltozott munkaképességű munkatársak készítenek plüssmackókat, amit a mentőautóba kerülő gyerekek kapnak meg vizsgálatásként, egy kis örömforrásnak.

– Lehet rosszul is segíteni?

– Ezt nem biztos, hogy tőlem kellene megkérdezni. A szeretetszolgálatnál is van hagyományos karácsonyi gyűjtés, és az egyik munkatárs mesélte, hogy amikor korábban vitték az ajándékokat a mélyszegénységben élő gyerekeknek, az egyik gyerek, amikor megkapta a vágyott tárgyat, azt mondta az önkéntesnek, hogy bárcsak te lennél az anyukám.





A testvéreim családja ma is jár meccsekre. Ez a mai napig egy olyan közösségi tér, ahol együtt lehet örülni.

Akkor rájöttem, hogy ebből a történetből hátrébb kell lépni. És azóta a szülők mondják meg, mire van szükségük és ők adják oda az ajándékot a gyermekeiknek. Ilyen apróságok nagyon fontosak lehetnek, ehhez kellenek a hozzáértő szakemberek.

– Elképesztő szociális különbségek vannak már egy pár hónapos baba esélyeit nézve is. Ez a tapasztalat megváltoztatta az életedet?

– Predesztináció... De ez azért elég nehéz. Amíg egészséges a gyermeked, és semmiben nem szenvedsz hiányt, addig persze, könnyű elfogadni. De attól a pillanattól kezdve, amikor 30 méterrel hátrébb küldenek a startvonalnál vagy ugyanazt a távot akadálypályán kell megtenned, ez már nem annyira könnyű. Nemrég láttam egy karácsonyi filmet. Az édesapa egy karácsonyi csomagból ébred, mert már az élete is ajándék. Ott a felesége, a gyereke, ők újabb ajándékok, a csapon, amelyből jön a víz, is ott a masni, de a villany sem mindenhol természetes. Érdemes számba venni, hogy mi mindent kaptunk ajándékba. Sokszor hiányoljuk, amink nincs és ritkán fogalmazzuk meg, hogy mi az, amink van. A kislányom kapcsán mostanában az szokott eszembe jutni, hogy hiába tudnak sok mindent az orvosok, annyi mindenre nem tudják a választ! Például, hogy mikor érkezik egy baba. Mindez igazi csoda. Amikor fáj a kislányom hasa és egész nap a kezemben van, amikor fogy a türelmem, arra gondolok, hogy de jó nekem, mert van, akinek nem adatik meg, hogy dajkálhasson egy vigasztalhatatlanul síró kisbabát.

– Miben változtatott meg a születése?

– Mióta megszületett, gyakrabban jut eszembe az elmúlás. Most már nagyobb a tét: mennyi időt tudunk együtt tölteni itt a Földön és mi lesz vele, ha mi nem leszünk. De ugyanennyire a jelen pillanatai is jobban lekötnek, olyasmikre összpontosítok, hogy mikor ébred fel, ha most leteszem, hány percem van egy e-mail elolvasására.

A családról is többet gondolkodom, mióta mi szülők vagyunk, a szüleink pedig nagyszülők. Hogy hogyan hatnak ránk a generációk által megélt életek, milyen tulajdonságokat és mintákat örökölünk mi és a gyermekeink. József Attilánál talán senki nem fogalmazta meg pontosabban, amit érzek: „megszólítanak (az ősök), mert ők én vagyok már.” Sajnos, a nagyszüleim már nem élnek, de egyre jobban felértékelődik számomra a kitartásuk és a hitük. Egyik nagypapámat internálták az átkosban; nagyon szomorú, de a saját családtagjai jelentették fel a rendszer elleni uszítás vádjával. Hamar szabadult, de hosszú ideig csak segéd munkásként dolgozhatott. A nagymamámnak akkoriban szegénységi bizonyítványt állítottak ki, azóta nem szeretem használni ezt a kifejezést, mióta láttam egy ilyet: az állt rajta, hogy nincs semmi vagyona. A másik nagypapám református lelkész volt, az volt a „bűne”, hogy nem engedett az evangéliumi zsinórmértékből, azaz nem lett békepap, és túl sokan jártak hozzá a debreceni gyülekezetébe, ezért feleségével és öt gyermekével áthelyezték őt egy zsákfaluba, omladozó falak közé, rendőri felügyelet alá helyezve. 30 évet ott élt le így, sajnos, még rehabilitálni sem sikerült őt életében úgy, ahogy megérdemelte volna. Nagyszüleim mégsem lettek hitehagyottak, sőt, alázattal és becsülettel viselték a nehézségeket. A szüleim is ezen értékek mentén neveltek minket. Amikor a kislányomra gondolok, hogy mit adhatok neki, ezek jutnak eszembe mostanában.

– A hitet is át lehet örökíteni?

– A hitet saját magunknak is meg kell élnünk, még ha bele is nevelődtünk, de ezek a családi minták irányt mutatnak és megerősítenek benne. Ma már az is fontos, hogy a gyerekek is megélje ezt, nem babra megy a játék. És azt is látom, hogy a nagyszüleimhez képest nekünk milyen jó életünk van.

– Azért a reménytelenségnek és a bizonytalanságnak ma is sokféle arca van.

– Igen, és régen az éles helyzetekben talán egyértelműbben kettévált jó és rossz, ott valamit tenni kellett. A nehezebben megfogható dolgok sokszor belülről marcangolnak. Talán a bizonytalanság a legnagyobb veszély a jövő generációja számára. A megfoghatatlan fenyegetések, a klímahelyzet vagy az, hogy milyen munkánk lesz 10 év múlva, ha ilyen gyorsan változik minden. De bízom abban, hogy felnevelünk egy tettrekész generációt, amely meg tud ezzel küzdeni. ♦